

Magasinet
stefanus

48. årgang, nr. 5 – juni 2018

FARLIG TRO

Iran: Politiet arresterte kirkelig nettverk. Presset ledere ut av landet **4-9**
Usbekistan: Politiet bryter seg inn **10-11** | Leder: Vi trenger hverandre **2**
Irak og Tyrkia: Kristne holder ut i tro **12-13** | Trosfrihet: Nettside vekker interesse **14-15**

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

KJEMPER FOR FATTIGE GUTTER

– Disse guttene tar alle kreftene mine, men jeg elsker dem, sier søster Theodora. 20. september kan du spise middag med henne hos Stefanusalliansen.

TEKST OG FOTO: SINDRE RØYLAND, ANAFORA, EGYPT

Anafora koker av aktivitet hele året. Mens Stefanusalliansen er på besøk, er det gutteleir for «dropouts» fra skolen.

– Hva gjør du på Anafora, Theodora?

– Jeg er nonne i klosterfellesskapet. Til daglig jobber jeg med jordbruk. Det aller meste av maten vi spiser på Anafora, er dyrket her. Vi eksperimenterer konstant for å finne naturlige og gode plantevernmidler og gjødselvarianter, så det meste av maten er økologisk. Men akkurat nå er jeg travelt opptatt med «Second Chance».

– Dette er en av sommerleirene?

– Denne leiren er spesiell. Guttene er nøye utvalgt fra nærmiljøet rundt kirkene i bispedømmet. Disse guttene har droppet ut av skolen. Oppholdet handler om å motivere dem til å begynne igjen.

– Hvorfor sluttet de på skolen?

– Mange er tatt ut av skolen av svært fattige foreldre som trenger at barna jobber. Det er en katastrofe for guttene. Foreldrene ser ikke at det er slik sirkelen av fattigdom blir opprettholdt.

Foreldrene ser ikke at det er slik sirkelen av fattigdom blir opprettholdt.

Søster Theodora

■ Søster Theodora (28)

- Nonne på Anafora, senteret biskop Thomas har bygget i ørkenen utenfor Kairo.
- Gjest hos Stefanusalliansen 16.9 – 30.9.
- Torsdag 20.9. blir det middag og samling med søster Theodora hos Stefanusalliansen, Trondheimsveien 137, Oslo, kl. 18-20.
- Påmelding innen 18.9. til post@stefanus.no eller 23 40 88 00.

– Hvor mange begynner på skolen igjen etter leiren?

– Alle disse guttene skal begynne igjen til høsten! De får med seg en startpakke med skrivesaker, skoleuniform, bøker og liknende. Foreldrene får et lite tilskudd som kompensasjon for inntektstapet. Vi jobber alltid for å få foreldrene på laget.

– Hva gjør dere?

– Disse guttene trenger en annen motivasjon enn vanlige elever. Mange er behandlet dårlig i «søppelindustrien» og har mistet troen på fremtiden og på egne evner. De trenger mye oppmuntring. Det er hardt arbeid å nå fram til dem, og de tar alle kreftene mine, men jeg elsker dem.

– Hvorfor valgte du å bli nonne på Anafora?

– Jeg vokste opp i en kristen familie. Helt fra jeg var liten har jeg elsket kirken. Jeg har alltid hatt lyst til å henge meg til dette arbeidet. Så etter en periode med bønn og mange samtaler med min åndelige far, fant jeg ut at det var dette livet jeg virkelig ønsket.

– Hva ser du mest fram til i disse ukene i Norge?

– Jeg har tidligere bodd i Norge et år og vært på besøk, så jeg lengter etter å treffe alle mine norske venner. Jeg har savnet dem.

Magasinet
stefanus

Utgiver:
Stefanusalliansen

Adresse:
Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo

post@stefanus.no
www.stefanus.no

Telefon:
23 40 88 00

Ansv. redaktør:
Ed Brown,
generalsekretær

Redaktør:
Johannes Morken

Redaksjon:
Gisle Skeie,
Thea Haavet,
Birgitte Moe Olsen

Design:
Tyde: Bendik Schøien

Trykk:
Kai Hansen Trykkeri

Forsidefoto:
Maleri av
Reidar Kolbrek

Opplag:
16 200

Gavekonto:
3000 14 57922

Styreleder:
Gunnar Dehli

Repr.skapsleder:
Karin Riska

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettsorganisasjon, med særlig vekt på trosfrihet og på misjon der trosfriheten aktivt motarbeides.

Synspunkter i artikler står for forfatteres og intervjuobjekters regning. Stefanusalliansens meninger uttrykkes i lederartikler og kommentarer skrevet av staben.

For givere og abonnenter: Vi følger personopplysningsloven.

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

VI TRENGER HVERANDRE

Da jeg startet i Norsk Misjon i Øst i begynnelsen av 2001 husker jeg en følelse av begeistring, beundring, glede og en god porsjon frykt. Jeg skulle begynne i en organisasjon jeg ikke kjente noe særlig godt og skulle representere organisasjonen i Kristen-Norge.

I løpet av mer enn 15 års arbeid i organisasjonen økte begeistringen, beundringen og gleden. Begeistring for å kunne bidra med så meningsfylt arbeid for kristne trossøsken og andre som lider for sin tros skyld rundt om i verden; beundring over dyktigheten til mine kollegaer; og glede av å kunne dele troshistorier fra feltet med kristne her i Norge. Etter hvert ble frykten for å ikke strekke til mindre og mindre.

” Vi tror også at vi i Norge trenger å møte våre trossøsken for å styrke vår egen tro.

Banebrytende

Nå, etter et par års fravær, sitter jeg igjen i Trondheimsveien 137 i Oslo. Som nytilsatt generalsekretær i Stefanusalliansen, som har vært navnet siden 2012, får jeg de samme følelsene. Jeg er enda mer begeistret enn før for å kunne treffe kristne og andre diskriminerte og forfulgte rundt om i verden. Jeg vil gjerne høre deres historier og bidra til å styrke deres mulighet til å leve ut sin tro uten restriksjoner. Jeg har enda større beundring for mine kollegaer. De er ekstremt dyktige.

Som misjonsorganisasjon er Stefanusalliansen banebrytende. Siden organisasjonen ble startet i 1967 som Misjon Bak Jernteppet, har vi ikke sendt ut misjonærer. I stedet jobber vi som støttespillere for kristne som lever under

press for å sette dem i stand til å drive misjon på egne premisser.

Samtidig er Stefanusalliansen blitt en anerkjent menneskerettsaktør i Norge så vel som internasjonalt.

Det at vi forsvarer alles rett til å ha sin egen tro, betyr også at vi har større troverdighet og gjennomslagskraft når vi kjemper for kristne som lider for sin tro.

Trofast

Jeg gleder meg også til å besøke trofaste venner. Troshistoriene fra feltet er like relevante og like viktige for Kristen-Norge i dag som de var da jeg begynte i Norsk Misjon i Øst for så mange år siden. I Stefanusalliansen tror vi den lidende kristne rundt om i verden trenger vår hjelp.

Vi tror også at vi i Norge trenger å møte våre trossøsken for å styrke vår egen tro. Vi tror at deres trosliv ofte har en dybde og en bredde som vi ofte mangler. På den måten er vi i Stefanusalliansen med på å forene deler av kirken, Kristi legeme. Vi trenger hverandre.

Forbønn

Jeg må også innrømme at jeg sitter med en del frykt også; frykt for at jeg ikke strekker til i den nye stillingen. Jeg er avhengig av gode medarbeidere, og vi er alle avhengige av din forbønn.

Jeg håper at sammen blir vi velsignet og blir en velsignelse; at vi står sammen for de forfulgte og sammen med de forfulgte.

Ed Brown

Generalsekretær

Synspunkter på lederen?
Send dem til ecb@stefanus.no

Det sjia-islamske regimet i Iran presser mange kristne til å forlate landet, sier pastor som selv valgte å dra da regimet truet ham med mange år i fengsel.

TEKST OG FOTO: JOHANNES MORKEN, TYRKIA

BLE TRUET MED TI ÅR I FENGSEL

Ron – vi kan ikke bruke hans egentlige navn – var en av pastorene i en stor og korsprydet pinsekirke – Teheran Assemblies of God. Menigheten startet helt lovlig med arbeid blant de etniske minoritetskristne – armenerne og assyrerne.

Men tilstrømmingen av troende med muslimsk bakgrunn økte. Kirken startet gudstjenester på nasjonal-språket farsi. Av 800 medlemmer hadde 750 muslimsk bakgrunn. Da ble det bråk. Regimet, som bare tillater gudstjenester på etniske minoriteters egne språk, forlangte kirken stengt. Menigheten nektet.

I mai 2013 ble Ron arrestert. Han satt seks uker i det beryktede Evin-fengselet i Teheran, fire av dem på enecelle. Han ble beskyldt for å undergrave nasjonal sikkerhet, at han drev ulovlig arbeid, at kirken var knyttet til vestlige land og at han spredte «sionistisk kristendom».

– Vi hadde ingen bånd til vestlige land eller ambassader. Jeg hadde vært på konferanser i vest, men i regi av kirker, ikke stater.

Ron avviser at han er pro-sionistisk.

– Men de hørte ikke på meg. De ville stenge kirken. Selv fikk jeg valget mellom å forlate Iran eller risikere fem eller ti års fengsel.

Presset forsterket

Ute av fengselet ble Ron presset.

– Politiet ville ha meg ut av landet.

Pastoren var etter avhørene sikker på at politiet avlyttet telefonen eller drev romavlytting. Han turte ikke ta kontakt med noen i kirken, det ville utsette dem for fare. Bare familie og kirkens superintendent våget han å oppsøke.

– Ute av fengsel kan være vel så ille som i fengsel, sier Ron.

Sammen med sin kone som ledet søndagsskolen, valgte Ron å dra, med tillatelse fra Teheran flyplass.

– Vi hadde ikke noe valg.

Kirken ble stengt høsten 2013, ledelsen fryktet nye arrestasjoner. Men bygget ble ikke konfiskert og tas hånd om av en mann i menigheten.

Gjennom Pars underviser Ron teologi. Han følger opp folk inne i Iran – det siste meget forsiktig, gjennom en anonym ID.

Modig pastor

Ron mener at samlet sett er forfølgelsen på samme nivå som de siste årene.

Pastor Yusuf Nadarkhani er en av flere som er rammet av lange fengselsstraffer for de mest aktive. Den tidligere dødsdømte pastoren ble 22. juli hentet med makt for å starte 12 års soning. (Les mer på side 9).

– Nadarkhani er modig, sier Ron.

– Regimet følger med. De arresterer ikke alle, da hadde de fått tusenvis i fengsel. Regimet ser ikke på de kristne som noen som vil velte regimet. Men de tåler ikke tanken på en kristen massebevegelse. Derfor går regimet etter de mest aktive, de som mest frimodig deler troen med muslimer. Husmenigheter med kontakt i vest er også utsatt, sier Ron.

Lengre straffer

Den siste dødsdommen mot en kristen – Nadarkhani – falt i 2010. Ron sier det er meget sjelden at det brukes tortur eller fysiske avhørsmetoder mot kristne. Kristne har et internasjonalt nettverk som de utsatte bahaiene ikke har.

– Regimet vil presse ledende kristne med muslimsk bakgrunn ut av landet. Merker etter tortur ville gi et meget dårlig inntrykk. I stedet bruker regimet hardt psykisk press, som enecelle i ukesvis eller trusler mot

Regimet i Iran tåler ikke tanken på en kristen massebevegelse.

Ron

familien. Å få høre at et barn kan «komme til å dø i en ulykke» er illevarslende, sier Ron og nevner et annet eksempel:

En taxisjåfør tok hver dag datteren til en pastor til skolen. Men en dag kom en ny «sjåfør». Overvåkingspolitiet ringte og fortalte at datteren på 14 år var hos dem på vei til skolen. Pastoren ble skrekklagen.

– Mental tortur synes ikke på kroppen, men kan være enda mer kraftfull enn fysiske overgrep.

Ron har bare hørt om ett tilfelle av seksuelle overgrep mot en kristen kvinne i fangenskap.

– Med kvinnelige fangevoktere for kvinner vil regimet vise «et islamsk ansikt».

– Men flere kvinner som forlot Iran, ble først dømt til 60 piskeslag?

– Dette er en del av det mentale presset for å få dem til å dra. Regimet er smart. De vil nå sine mål med minst mulig omkostning. Pisking av en kristen kvinne ville skape internasjonal skandale. Når de faktisk pisker kvinner, er det for å markere forbud mot bruk av alkohol, for eksempel.

Beskytter seg

Men en del kristne ledere er også blitt flinkere til å beskytte seg. Rons kirke brukte minst tre måneder på å sjekke om en ny kristen med muslimsk bakgrunn var ekte eller en mulig spion.

– I Teheran og andre større byer er det lettere å være aktive, på mindre steder er det lettere å bli oppdaget.

Mange grupper utvikler kreative møteformer. De tar ikke med seg bibler. Å samle tidligere rusmisbrukere gir en god dekkhistorie for et bønnemøte, dersom politiet kommer.

– Dessuten arrangeres det mange «fødselsdagsselskaper» med ballonger og kaker som ramme for et bønnemøte.

Harde tider

Store demonstrasjoner mot regimet brøt ut i Teheran og andre byer i januar. Vi kan vente mer, mener Ron.

– Den økonomiske situasjonen vil bare bli verre. Dette er som en vulkan.

– Vi kristne bli med i protestene?

– De kristne har store problemer med regimet og vet at de blir arrestert dersom de også blir politisk aktive. Under demonstrasjoner i Teheran i 2009 oppfordret vi folk til ikke å bli med, og vi ber også nå folk være forsiktige.

Det er sterk vekst i tallet på mennesker med muslimsk bakgrunn som døpes i Iran. Her blir en iransk kristen døpt i Tyrkia.

KVELDEN DÅ POLITIET STOD PÅ DØRA

Politiet i Iran brukar hardt press for å få kontroll med ei veksande undergrunnskyrkje.

TEKST OG FOTO: JOHANNES MORKEN, TYRKIA

Ein kveld tidleg i 2012 stod overvåkingspolitiet på døra. Leiarane i eit nettverk av huskyrkjer i Irans tredje største by, Isfahan, hadde månadmøte.

13 av 14 leiarar i huskyrkjenettverket var samla. Innkallinga hadde skjedd så lite sporbart som råd. Ingen veit korleis møtet blei avslørt. Dei hadde, fekk dei vita, vore overvaka i to månader.

Dei hadde gjort mykje for å sikra seg, med maksimalt sju i kvar gruppe. Når ein ny muslim kom til kristen tru, venta eitt års oppfølging før introduksjon i ei gruppe – for å sila ut eventuelle agentar. Berre leiarane visste om andre grupper. Kvinnelege pastorar tok på seg burka på besøk i landsbyar.

To av kvinnene hadde med små barn og slapp arrestasjon, men ikkje avhøyr. Dei 11 andre vart sperra inne, i 15 eller 21 dagar.

Maryam Batenni, ei av dei to mødrene, og mannen hadde starta nybrottsarbeid i ein liten by. Dei lærte opp tenåringar. «Vil du forneakta trua di?» var eitt av spørsmåla. «Eg kan ikkje forneakta trua på Kristus», svara ho.

Vart varsla

Atena (33) skulle vore på møtet, men var i ein annan by. Ho vart varsla av søstera si som slapp arrestasjon på grunn av eit lite barn. Atena hasta til ein telefonkiosk og varsla andre som kunne gøyma kontaktinformasjon. Politiet var i gang med husransaking.

» Eg prøvde å løyna redsla ved å ha hendene i lomma.

Atena

Atena ser det som Guds leiing at ho ikkje var der då politiet slo til.

» Eg kan ikkje forneakta trua på Kristus

Maryam Batenni

Atena, dei fem søskena og foreldra var alle muslimar før dei blei kristne. Atena hadde ansvar for kring 100 medlemmar i huskyrkjer. 90 prosent hadde muslimsk bakgrunn og kom til tru ved å sjå satellitt-TV, gjennom syn eller ved å ha blitt vitna for av slekt som hadde vore utanlands. Fordi Atena framleis har foreldra i Iran, kan vi ikkje bruka namnet hennar.

Ho blei kalla inn til avhøyr i det som viste seg å vera eit vanleg hus.

– Eg hadde høyrte om overgrep i avhøyr og var skrekkslagen i møte med tre menn. Eg prøvde å løyna redsla ved å ha hendene i lomma. Dei truga med at dei ville henta foreldra mine frå Teheran dersom eg ikkje svarte.

Atena var uroleg for søstrene som også vart avhøyrde, den eine var fengsla.

– Politiet ville vita kvar huskyrkjene var, kven som var med og kva kontakt vi hadde med folk utanfor Iran. I eitt avhøyr vart eit lydband spelt av, ein av mennene i gruppa ropte fortvilt på hjelp i eit brutalt avhøyr. Det var oppskakande.

– Men det var ein god ting også, legg Atena til. – Vi hadde gjeve familierådgeving til eit par som ville gå frå kvarandre. «De gjer gode ting, kvifor gjennom kristendommen?» vart ho spurd.

Med bind for augo vart Atena først ført til ei einecelle, deretter til ei celle saman med andre kvinner. Politiet ringte faren og fortalte om fengsling og avhøyr av tre døtrer. Det var eit sjokk som gjekk hardt utover helsa, han sleit frå før med høgt blodtrykk.

Høge kausjonar

Faren fekk krav om å betala verdien av huset for at tre døtrer skulle sleppa ut før dommane fall. Kausjonen blei til slutt 6400 dollar for dei to som var på møtet, halvparten for Atena.

Dagens FNs spesialrapportør for trusfridom, Ahmed Shaheed, opplyste i 2014 – den gongen som rapportør for menneskerettar i Iran – at 300 kristne vart arresterte i åra 2010 til 2013. Talet hadde stige til 500 i 2014.

Etter to månader kom dommane mot leiarane i nettverket: eitt års fengsel og 60 piskeslag. Endelege dommar vart eitt års fengsel og to års forbod mot å forlata landet. 12 av dei 14 drog før soning.

– I avhøyr fekk vi høyra: «De kan ikkje leva normalt som kristen.» Vi fekk høyra at vi var kriminelle og hadde fortent dødsstraff. Vi var overvaka etter at vi kom ut og kunne ikkje ha fellesskap med folk i huskyrkjene, det ville avsløra mange. Mannen min og eg var redde for å gå i fengsel, med ein son heime, seier Maryam.

– Politiet ville pressa oss ut av landet. Vi opplevde ei klar melding frå Gud om at det beste var å reisa, seier Atena.

Hausten 2012 kryssa dei grensa til Tyrkia.

Maryam Batenni ville ikkje forneakta trua på Kristus

Kom til tru

Nahid (53), sonen og dottera heldt til i Khesestan, med oppfølging frå det arresterte leiar-nettverket.

Nahid sona på 1980-talet fire år og fire månader i fengsel, som kommunist. Ho var 18 år då ho vart sperra inne. Då ho kom ut, hadde Nahid lagt bort kommunismen og blitt interessert i religion – gjennom ei sufistisk bok med meditasjon over Fadervår lærte ho Herrens bøn. Ein nevø som hadde vore utanlands, viste henne kristne undergrunnsbøker. For 11 år sidan kom Nahid til tru.

Då politiet slo til mot leiar møtet, fekk politiet vita namna til Nahid og borna. Redsla slo inn.

– Som tidlegare fange hadde eg ingen status. Borna frykta livet ville bli lagt i grus. Difor drog vi til Tyrkia.

Kor mykje av arbeidet i nettverket som vart hardt ramma, er usikkert.

– Eg håpar tenåringane får oppfølging, seier Maryam.

– Eg har kontakt med nokre, seier Atena. →

Nahid (53) drog frå Iran saman med to barn etter arrestasjon av leiarar.

← Må venta forfølgning

– Huskyrkjene må vera klar over at det kan skje forfølgning og førebu seg på dette, seier Atena. – Hadde vi visst det som ville skje, ville vi snakka med familiane våre slik at dei var klare. Vi kunne også skaffa oss ein betre advokat, han vi fekk, samarbeidde også med regimet.

Atena, Maryam og Nahid studerer hos Pars Theological Centre som utrustar kyrkjeleiarar i og utanfor Iran. Atena ser også svært urovekkjande trekk blant leiarar i undergrunnskyrkjer inne i Iran.

– Somme leiarar opplever status av stor vekst. Mange har djupe sår på grunn av kontrollerande og usunn leiarskap. Vi lagar konferansar for å utdanna betre leiarar, og vi følgjer opp enkeltvis. Leiarar som sjølve har sår, har lettare for å såra andre, seier Atena.

Eit av emna Pars i år har teke opp i undervisning for leiarar, er seksuelle overgrep i iranske huskyrkjer.

– Det er viktig å konfrontera leiarar, seier Ron, tidlegare pastor i Teheran, som underviste i dette temaet.

Sjokkerte

Mange får koma vidare til andre land. Nokre vil bli i Tyrkia. Nahid og Maryam er fortvilte over at USA avviser dei.

– USA ville berre ta mot barna mine, sidan eg var «politisk kriminell» i Iran. Men ingen skal straffast for tidlegare livssyn. Først vart eg straffa av eit islamsk regime, no av USA. Men eg må stola på at Gud har ein plan. Studiane hos Pars gjev meg intellektuell stimulanse, seier Nahid. Barna hennar som har fått innreisa si til USA sett på vent, arbeider i eit reiseselskap og sender iranarar som spør om kristen tru, til mora.

– Vi er sjokkerte. Vi trudde USA var i front i kampen for menneskerettar, seier Maryam.

KRISTEN VEKST

Iran har kring 300 000 kristne, melder United States Commission on International Religious Freedom (USCIRF). Ifølgje Store Norske Leksikon er 0,7 prosent av 80 millionar kristne.

Operation World seier Iran har sterkast evangelisk kyrkjevekst i heile verda.

– Den generaliseringa kan eg ikkje gå god for. Nokre grupper har opptil 20 prosent vekst. Andre er varsame og til dels isolerte i møte med forfølgning og har ikkje vekst, seier Ron, tidlegare pastor i ei no stengt kyrkje i Teheran.

Armenarar og assyrarar er godkjende kristne minoritetar, (saman med jødar og Zarathustra-tilhengjarar). Så sant dei har gudstenester berre på eigne språk, gjer som regimet seier, ikkje misjonerer og ikkje oppnerer, kan dei praktisera trua.

President Hassan Rouhani har lovd meir respekt for minoritetar. USCIRF seier lovnadane ikkje er haldne.

VI STØTTER UTDANNING

Stefanusalliansen hjelper undergrunnsmenigheter i Iran ved å støtte utdanning. Pars Theological Centre er drevet av iranere som vil forme ledere til kirken i Iran – og kirken av eksil-iranere – med teologisk undervisning, lederutvikling og åndelig fostring. Internett, satellitt-TV, konferansar og mentor-virksomhet brukes. Pars har cirka 340 studenter, tredjeparten i Iran. I 2017 hadde Pars 289 studenter.

LES MER

Mer om Pars på våre nettsider.
www.stefanus.no

Minst 12 kristne i Iran har i utsikt 10 års fengsel eller mer. De er kjent skyldige i forbrytelser mot Irans «nasjonale sikkerhet», stemplet som fiender.

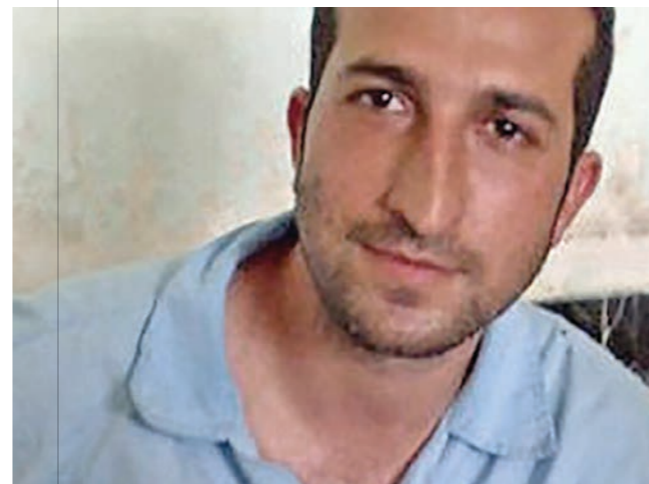

Ekteparet Tamraz og sønnen Ramiel er dømt for arbeid blant kristne med muslimsk bakgrunn.

LANGE FENGSELS- STRAFFER

– Det er på tide å fortelle Iran at landet må slutte å kriminalisere kristne, uttaler Christian Solidarity Worldwide, Stefanusalliansens søsterorganisasjon.

Yusuf Nadarkhani ble hentet av politiet 22. juli for å starte 12 års soning.

- **Pastor Yusuf Nadarkhani** og tre andre i Church of Iran ble 22. juli og dagene like etter hentet av politiet for å starte soningen av straffer på 12 år og ti år. Nadarkhani ble i 2010 dødsdømt for apostasi – frafall – og for å ha evangelisert blant muslimer. Dommen ble omgjort i 2012 da han ble frikjent for apostasi. Han slapp ut i januar 2013. Pastoren ble arrestert på nytt i mai 2017. Nå skal han sone ti år i fengsel og to års indre eksil.
- **Pastor Victor Bet Tamraz** fra Assyrian Pentecostal Church er dømt til ti års fengsel. **Amin Afshar-Naderi** fra samme kirke er dømt til 15 år. To andre er dømt til 10 år. Kona til Victor Bet-Tamraz, **Shariram Isavi Khabizeh**, er dømt til fem års fengsel. Alle er ute mot kausjon og venter på ankebehandling.
- **Ramiel Bet Tamraz**, sønn av ekteparet, ble i juli dømt til fire måneders fengsel. Dette er assyriske kristne som har garantier i den iranske grunnloven. De ble arrestert på grunn av sitt arbeid blant konvertitter fra islam.
- Tre medlemmer av Word of Life Church i Baku i Aserbajdsjan er dømt til ti års fengsel etter aktivitet i Iran. De ble løslatt mot kausjon og er ute av landet. Et fjerde medlem av kirken er dømt til ti år og skal være i Evin-fengslet i Teheran, melder Christian Solidarity Worldwide.

LES MER

På våre nettsider finner du oversikt over dommene. Der finner du også saken «Slik møter de forfølgelsen».
www.stefanus.no

DE BETALER EN HØY PRIS FOR TROEN

I Usbekistan er identiteten sterkt knyttet til det å være muslim. Rundt Registan-plassen i Samarkand ligger tre gamle og kjente koranskoler (madrassaer).

Kristne i Usbekistan opplever at bevæpnet politi stormer deres hjem på jakt etter forbudte bøker om tro.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

LES MER

Les mer om vårt arbeid i Sentral-Asia, blant annet om Josefs Hus.
www.stefanus.no

Før sommeren besøkte en av Stefanusalliansens ansatte Usbekistan og fikk høre historier om hvordan det er å være kristen.

Med sine 29,5 millioner innbyggere er Usbekistan det mest folkerike landet i Sentral-Asia. 93 prosent er muslimer. Kristne utgjør cirka 5 prosent, 3-4 prosent er ortodokse som er russere, ikke usbekere.

De øvrige kristne er katolikker, lutheranere, baptister, adventister, pinsevenner og etniske koreanere. De fleste restriksjoner som rammer kristne, rammer protestantiske kirker og evangeliske kristne.

Men muslimer som opponerer mot det autoritære regimets forståelse av islam, er de som lider aller mest og får langvarig fengsling for sin tro.

Forbudt

Et av de største problemene for kristne er å få lovlig registrering av kirker. Ingen ny kirke er registrert siden tidlig på 1990-tallet. All religionsutøvelse er forbudt

uten statlig godkjenning, det gjelder både kristen og muslimsk. Aktivitet i regi av uregistrerte kirker er derfor forbudt. Kristne må møtes i hemmelighet og i små grupper for ikke å bli oppdaget. «Kan dere i Norge møtes fritt som kirke?» spurte mange. Å møtes åpent og be og syngne sammen er noe usbekiske kristne bare kan drømme om.

All religiøs litteratur må godkjennes av en sensurinstans. Institute for Bible Translation (IBT, Stefanusalliansens partner) kom i 2017 med den aller første oversettelsen av Bibelen på usbekisk. Myndighetene godkjente den – De Forente Bibelselskaper skriver på sin nettside at «dette ble opplevd som et mirakel». Myndighetene tillot import av 8000 eksemplarer. Det er meget lite i forhold til tallet på kristne.

Tidligere har det på usbekisk bare vært en oversettelse av Det nye testamentet. Den har ikke vært godkjent, og mange er bøtelagt for å ha den og for å lese Bibelen på russisk på offentlige steder. Etter den nye bibeloversettelsen er forbudet mot den gamle NT-utgaven forsterket.

Razziaer

All misjon blant usbekere er forbudt. Kristne som mistenkes for misjon, bøtelegges, settes noen dager i varetektfengsel eller utsettes for husransaker der politiet jakter på religiøs litteratur i private hjem. Noen forteller at de med sorg har ødelagt kristen litteratur i frykt. Mange av dem jeg møtte, hadde opplevd razziaer. En av pastorene fortalte:

– Maskerte menn stormer plutselig inn i huset. De bryter opp døra. De kommanderer alle, barna inkludert, ned på gulvet. Der ligger vi mens bevæpnet politi undersøker hjemmet vårt. Først når de drar, uten å ha funnet noe, kan vi reise oss. Slike razziaer kan skje flere ganger i måneden. Min kone og mine barn lever i konstant frykt, sier pastoren.

Familien fikk i fjor et opphold på Josefs Hus, nær Sentral-Asia. Josefs Hus støttes av Stefanusalliansen. Her får forfulgte kristne tid og hjelp til å samle nye krefter.

Utstøtt

Den usbekiske identiteten er tett knyttet til å være muslim. Kristendommen ses på som «utenlandsk». For en muslim å bli kristen er derfor et svik – ikke bare mot ens etniske identitet, men også mot familien, klanen og samfunnet.

Slike svik forblir sjelden straffet. I beste fall blir personen eller familien sosialt isolert: ingen vil besøke dem og de inviteres verken til bryllup eller begravelser.

I et så kollektivistisk samfunn har utstøtte ingen fremtid. Noen av de unge kvinnene fortalte hva som hendte da de ble kristne: «Andre kvinner sa at vår skjebne var å forbli ugift, siden ingen av oss noen gang ville kunne gifte oss med en usbekisk mann. De sa at vi måtte prøve å gifte oss med en russer eller en utlending.» Det å gifte seg utenfor det usbekiske samfunnet, betyr å være utstøtt for resten av livet.

Forsøkt drept

I verste fall vil familiemedlemmer prøve å drepe den som har konvertert. En usbekisk pastor fra en liten landsby fortalte at da han ble kristen, prøvde hans eldre bror å drepe ham, hans kone og deres ett år gamle sønn.

– Min bror rygget en diger lastebil inn i huset vårt om natta. Han håpet huset ville kollapse og at vi ville bli drept. Men heldigvis våknet vi av bråket og kom oss ut i tide.

» Maskerte menn (...) kommanderer alle, barna inkludert, ned på gulvet.

Pastor i Usbekistan

Drapsforsøket ble ikke fordømt i samfunnet. Som eldre bror hadde han rett til å straffe og til og med drepe sin yngre bror som hadde brakt skam over familien. Slike ekstreme handlinger skjer oftest på landsbygda. I større byer er mange noe mer tolerante.

Vet prisen

De muslimene som bestemmer seg for å bli kristne, vet prisen de må betale. De vet at de blir isolert fra familiene, trakassert av samfunnet og overvåket og forfulgt av myndighetene. Barna må betale prisen for et valg de ikke har tatt. Kristne fortalte meg at mange av deres muslimske naboer ikke har innvendinger mot den kristne troen, men de vil ikke ta risikoen og bli utstøtt.

De usbekiske kristne er likevel ikke bitre på omgivelsene, og de er takknemlige for alt Gud har vist dem.

Håp

Den usbekiske kirken er ung. De første konvertitter ble kristne midt på 90-tallet. Usbekistan var del av Sovjetunionen. I de første årene etter unionens kollaps i 1991, var det noe frihet.

Jeg fikk møte noen unge kristne, barn av de første usbekiske kristne. En av dem, en 17 år gammel jente, hadde allerede vært arrestert. Da politiet spurte hvem som hadde konvertert henne, svarte hun stolt at hun ble født som kristen. Politimannen var overrasket, han ante ikke at det fantes kristne usbekere.

Disse unge har en sterk kristen identitet og en overbevisning om at kristendommen ikke er noe fremmed for usbekere. Disse unge representerer fremtiden og et håp om at den usbekiske kirken vil vokse, på tross av problemene.

Kilder:

United States Commission on International Religious Freedoms 2018-rapport
Boken «Under Caesar's Sword» (internasjonal forskergruppe)
Forum 18 News Service, forum18.org

Fader Salar ble værende i Tel Skuf da folket flyktet for andre gang. Han står støtt og modig i den gjenreiste katedralen. Begge foto: Pål Brenne

HILSEN FRA LANGFREDAGS-FOLKET

GJESTEN

Jostein Ørum er prest og forfatter. Han er medlem av representantskapet i Stefanus-alliansen. I april deltok Ørum på en reise sammen med folk fra organisasjonens stab til Tyrkia og Irak.

«Vi er et langfredagsfolk», sier fader Salar, prest nord i Irak.

Folk har begynt å vende tilbake til byen Tel Skuf, igjen, for andre gang på et år. Først forsvant IS, og befolkningen, de som ikke hadde blitt drept eller flyktet fra landet under marerittet i 2014, kunne komme tilbake til denne lille, kristne landsbyen nord i Irak.

Men ikke mer enn tre måneder varte roen i fjor, før innbyggerne på nytt måtte ta med seg det de kunne bære – og rømme. Denne gangen var det den irakiske og den kurdiske hæren som braket sammen, etter en folkeavstemning i september 2017 om kurdisk selvstendighet. Midt mellom frontene lå Tel Skuf, og ilden kom fra begge sider.

Hjemmet deres

Du fikk lese om landsbyen og fader Salar i Magasinet Stefanus i vår, etter et besøk i april. Bølgene hadde på nytt lagt seg, og for andre gang på få måneder kommer befolkningen hjem – til bygninger som er blitt skadet mellom to fronter. Men dette er hjemmet deres.

I denne lille byen er det bygget en katedral. Den ble innviet i fjor. Inni er den vakker, utenpå er den skadet. På utsiden minner den litt om en ruin, på innsiden om en katedral. Det er rent. Det tekniske anlegget er helt nytt. Europeiske penger har funnet veien hit.

» All denne motvinden (...) er ikke noe annet enn normalt. Det er slik de har hatt det siden apostlenes dager.

Oppreist

Fader Salar står midt i et kirkerom som har plass til 500 mennesker. På en vanlig søndag møtes et par hundre til gudstjeneste. Den unge presten bærer hele byen på skuldrene sine. Folk står i kø for å treffe ham.

Fader Salar står rolig og oppreist. Han er til stede i øyeblikket, men sliten. «Hadde jeg vært gift, ville min kone drept meg», sier han med et smittende smil: «Vi kjenner lidelsen godt», og det er ikke tegn til bitterhet eller anklage når han fortsetter: «Dere europeere har først og fremst en påskedagsteologi, ikke sant? Dere er opptatt av oppstandelsen. Mitt folk har en langfredagsteologi. Vi befinner oss på langfredag. Det er den lidende Gud som er vår Gud. Vi identifiserer oss med Jesus som henger på korset, ikke så mye med den Jesus som sto opp fra graven. Og det er egentlig ikke noe galt i dette, men jeg forsøker å gi folket mitt en påskedagstro.» De er langfredagsfolket.

Salar vil bevege folket sitt fra langfredagstro, mot påskedagstro. Og jeg tenker: Fader Salar, vi skulle møttes på midten. Mitt folk, påskedagsfolket, trenger å møte den Jesus du elsker! Mine kamper som kristen i Norge er like virkelige som Salars kamp, men lidelse er ikke et ord jeg ville brukt. På langfredag kjenner vi oss brydd, og tenker: Vel, vel, han måtte jo gjennom det. Langfredag er bortebane. For meg er langfredag forbigående, for Salar og menneskene i Tel Skuf er den selve livet.

En annen helt

Et par dager tidligere hadde vi møtt en annen helt, på den andre siden av grensen, i Tyrkia, drøye tre timers biltur og en langtrukken grensepassering fra Tel Skuf. Han tilhører det samme folket: kristne i Midtøsten som har trodd og blitt værende uavbrutt siden det første århundret.

Vi har feiret påskedag i Mardin, langt øst i Tyrkia. Vi har tilbragt dagen sammen med Yusuf Begtas, en av dem som blir og blir, kjemper og kjemper. De vet at oddsene er lave for at det fortsatt vil være noen igjen av langfredagsfolket her om 100 år. Likevel bruker de alle kreftene sine på å bygge et håp for dem som fortsatt er her, dem som fortsatt tror.

Korsfestet igjen

All denne motvinden de opplever, er ikke noe annet enn normalt. Det er slik de har hatt det siden apostlenes dager. Og på selve påskedagskvelden får vi en liten lidelseshistorie. Vår venn forteller om faren sin. Han var prest. Flere ganger ble faren utsatt for drapsforsøk. Folk forsøkte å steine ham til døde, men han overlevde hver gang. Men presten nektet å hate tilbake.

Utenpå var han den sterke presten, som måtte tro på vegne av folket sitt. Men på innsiden? En dag overhørte sønnen bønnene hans. Faren ba til sin Gud, og trodde at ingen hørte ham, men sønnen lyttet og skulle aldri glemme det han hørte: «Jesus, du ble korsfestet én gang, mens vi blir korsfestet igjen og igjen.»

En syrisk-ortodoks kvinne i Mardin i Øst-Tyrkia kysser Bibelen første påskedag.

Lisa Winther (t.v.) er her sammen med EUs spesialutsending Jan Figel, Katherine Cash fra Svenska Missionsrådet og Tytti Matsinen fra FELM i Finland i Genève i mars.

TAS I BRUK I EUROPA OG MIDTØSTEN

Det er stor interesse for den digitale læringsplattformen som Stefanusalliansen utviklet i fellesskap med det nordiske nettverket for trosfrihet, NORFORB. Flere spennende aktører bruker materialet.

Bibelsmugleren Esko (t.h.) sammen med kollega Antti.

Nytt studieopplegg

I forrige utgave møtte du den finske bibelsmugleren Esko og fikk lese hans historie. Nå har Stefanusalliansen laget en serie med korte filmer om Eskos liv som bibelsmugler. Vi har også utviklet et samtaleopplegg knyttet til denne miniserien.

Filmene kan du se på vår nettside. Der kan du også laste ned studieopplegget «En modig tro».

Læringsplattformen, et nettbasert verktøy, ble lansert i FN-hovedkvarteret i Genève i begynnelsen av mars. «Et kvantesprang for undervisning i trosfrihet», sa FNs spesialrapportør Ahmed Shaheeb. EUs spesialutsending Jan Figel for trosfrihet utenfor EU, lovet å spre kunnskap om verktøyet overalt der han reiser.

I løpet av våren fikk det nordiske nettverket presentere verktøyet og delta på workshops med både EUs organ for utviklingssamarbeid (DEVCO) og EUs organ for utenrikspolitikk (EEAS).

Det danske utenriksdepartement har innlemmet en del av kortfilmene fra læringsplattformen i sitt e-læringskurs for diplomater. Filmene er laget av Svenska Missionsrådet.

I midten av juni møtte to fra det nordiske nettverket Danmarks spesialambassadør for tros- og livssynsfrihet for å gi innspill på deres utdanningsopplegg.

I Sverige har Myndighetene för Stöd till Trossamfund (SST) brukt noen av kortfilmene og øvelsene som finnes på plattformen til en utdanningsdag for ansatte i Karlstad kommune – om tros- og livssynsfrihet.

– Filmene er interessante og informative og tar opp spørsmål som mange kommuneansatte møter i sin hverdag, sier Tanja Wiklund, saksbehandler i STT. Hun håper at de kan ha slike workshops med flere kommuner.

I september er det nordiske nettverket invitert til Wien i forbindelse med et forum arrangert av European Union Agency for Fundamental Rights.

Den libanesiske organisasjonen Adyan skal bruke plattformen i et treningsopplegg for trosfrihet og «inclusive citizenship» i flere land i Midtøsten.

– Det er svært oppmuntrende å se den voksende etterspørselen og hvordan ressursene brukes. Det viser at plattformen møter et behov, sier seniorrådgiver Lisa Winther, som har arbeidet mye med plattformen.

Lisa Winther (i midten foran) og Kai Tore Bakke (t.v. foran) deltok fra Stefanusalliansen i Finland. Einar Tjelle og Guro Almås fra Mellomkirkelig Råd var de to andre fra Norge.

Godt nordisk samarbeid

Engasjerte representanter fra sju av medlemsorganisasjonene i det nordiske nettverket for trosfrihet (NORFORB) møttes i mai i Finland for å videreutvikle samarbeidet.

– Det ligger et stort potensial for samarbeid og koordinering. Gjennom å lære av hverandre og bruke hverandres styrker, står vi sterkere og får en tydeligere stemme i kampen for trosfrihet, sier leder for internasjonal avdeling, Kai Tore Bakke.

I Helsinki drøftet nettverket den økonomiske støtten det får gjennom Utenriksdepartementet. Midlene går til utvikling av materiell til undervisning i trosfrihet, den digitale læringsplattformen og trening av aktører i det sivile samfunn. Stefanusalliansen leder dette gjennom avtalen med UD, men arbeidet gjøres sammen med andre i nettverket.

Mat og skole i Syria

Gjennom vår partner HMK i Sveits har Stefanusalliansen i 2017 bidratt med matutdeling i Aleppo i Syria og skolegang for internt fordrevne nordøst i landet. Totalt er det brukt 17 000 dollar, i overkant av 140 000 kroner. Av dette er 13 400 dollar gått til mat og 3 600 dollar til skolegang.

Norad lytter

Det siste halve året har Stefanusalliansen hatt dialog med Utenriksdepartementet om hvordan støtteordningen for tros- og livssynsminoriteter kan forbedres.

I april ble seniorrådgiver Lisa Winther invitert til å delta i et panel i et åpent møte om ordningen og fikk dele våre erfaringer og gi våre innspill.

I begynnelsen av juni ble også Norads nye prinsipper for støtte til sivil samfunn lansert. Stefanusalliansen påpekte i høringsrunden at organisasjoner som arbeider med sensitive spørsmål som trosfrihet, ofte tilhører utsatte minoriteter og opererer i land der sivilsamfunn generelt har lite manøvreringsrom.

I de nye prinsippene anerkjenner Norad at minoriteter og menneskerettighetsforkjempere ikke nødvendigvis har lokal legitimitet, selv om de kjemper for en legitim sak. Det anerkjennes også at kravet om gjennomsiktighet (transparens) ikke må gå ut over partners sikkerhet. Dessuten lover Norad i samarbeid med Utenriksdepartementet å forenkle rapporteringskravene og utøve fleksibilitet rundt resultatmåling.

– Norad har hatt en veldig inkluderende holdning, med en åpen høringsrunde for norske og internasjonale organisasjoner og en rekke møtepunkt gjennom året. Det er svært gledelig at Norad har tatt på alvor flere av de problemstillingene som vi i Stefanusalliansen løftet opp. Vi håper dette vil skape rom for å støtte også mindre og administrativt svakere organisasjoner som gjør en imponerende innsats for trosfrihet og andre menneskerettigheter, sier rådgiver Birgitte Moe Olsen.

Birgitte Moe Olsen.

Danmark lytter

22. juni hadde kontoret for tros- og livssynsfrihet i det danske utenriksdepartementet intern opplæring for ansatte. Seniorrådgiver Lisa Winther var invitert som en av talerne.

Målet var å gi ansatte i ulike deler av departementet en grunnleggende innføring i tros- og livssynsfrihet og hvordan de ansatte kan engasjere seg i sine respektive posisjoner.

– Det er mange misforståelser rundt hva trosfrihet er og ikke er. Derfor er det så viktig å få avdekket en del av mytene og at alle deler av utenriksdepartementet ser viktigheten av å inkludere dette perspektivet i arbeidet, sier Lisa Winther.

Skal følge opp UD-avtalen

Eva Frydenborg og Ola Alnæs er på plass.

To nyansatte får en viktig oppgave i å følge opp prosjektene i den tre år lange avtalen med Utenriksdepartementet (UD).

Avtalen gir mulighet til et kraftig løft for systematisk arbeid for rettshjelp til forfulgte, opplæring i trosfrihet og rapportering av brudd på trosfriheten.

Øker staben

Avtalen om 2,4 millioner over tre år har gjort det både nødvendig og mulig å øke staben.

Eva Frydenborg (41) startet 1. september som prosjektrådgiver. Hun kommer fra en stilling som programansvarlig i Blå Kors Norge. Der har hun hatt ansvar for prosjekter i Afrika og i Russland. Frydenborg skal koordinere arbeidet med prosjektene i UD-avtalen.

– Det blir administrativ oppfølging, men også faglig arbeid sammen med partnere. Begge deler blir spennende, sier Frydenborg.

– Mitt engasjement for Stefanusalliansen og for trosfrihet har vart i over 15 år. Jeg har tidligere sittet både i styret og i representantskapet. Nå har jeg fulgt med på avstand i noen år. Det blir spennende å komme tettere på igjen. Det trengs noen som tar den viktige rollen å tale deres sak som undertrykkes eller diskrimineres for sin tro. Det vil jeg gjerne være med på.

Ola Alnæs (49) startet i midten av august som controller. Han kommer fra en tilsvarende stilling i Oslo Cancer Cluster. Alnæs er siviløkonom og har arbeidet innen bistand i Kirkens Nødhjelp, Studentenes og Akademikernes Internasjonale Hjelpfond (SAIH) og internasjonale Røde Kors og for næringslivet i bedrifter som Hydro og Telenor.

Alnæs skal drive kontroll og økonomisk oppfølging hovedsakelig av prosjektene gjennom UD-avtalen.

– Det er meningsfylt å støtte opp om det Stefanusalliansen med partnere gjør og står for. Det er også en variert og spennende fagstilling der jeg vil treffe mange fine mennesker, sier Alnæs.

Erfarne

Assisterende generalsekretær Hilde Skaar Vollebæk sier:

– Vi er glade for å ha ansatt så erfarne og dyktige medarbeidere, som vil bidra til god forvaltning og oppfølging av prosjektene i UD-avtalen. Samtidig vil deres kompetanse komme hele organisasjonen til gode og være med på å kvalitetssikre og utvikle arbeidet på mange felt.

Vigdis Bjorå har barnas fulle oppmerksomhet. Foto: Kristen Bjorå

Naturleir med Stefanusbarna

Andre uken i august var nærmere 90 besteforeldre og barnebarn samlet til Stefanusalliansens leir i naturparken Langedrag. Deltagerne ble godt kjent med Stefanusbarna i Egypt. Besteforeldre og barnebarn ble utfordret til å be og engasjere seg i arbeidet for tusenvis av barn i «søppelbyen» i Kairo. Arbeidet drives gjennom Stefanusalliansens partner Mama Maggie. Det ble inspirerende dager med fellesskap, undervisning og aktiviteter med dyra i naturparken. Evalueringen fra barna var: «Om det bare hadde vært en uke til!»

Sterke inntrykk i Myanmar

Christine Gripsgård Lunga.

Christine Gripsgård Lunga (24) starter 1. september som kommunikasjonsrådgiver i Stefanusalliansen. Hun tar over etter Birgit Solbakken.

Lunga var i 2017/2018 deltidsvikar i samme stilling. Hun skal samarbeide med menigheter i Den norske kirke og ha kontakt med våre prosjekter i Egypt, Tyrkia og Irak/Syria. Hvert år reiser dessuten et team fra Bibelskolen i Grimstad til Libanon i samarbeid med Stefanusalliansen. Lunga skal følge opp teamet, en sentral del av vårt ungdomsarbeid.

Lunga var på team med Stefanusalliansen i Myanmar i 2014, fra Bibelskolen i Grimstad – og ville gjerne tilbake. I vår gjennomførte hun et fire ukers feltarbeid i Hakha i delstaten Chin hvor to av partnerne til Stefanusalliansen holder til. Det var en del av en bachelor i utviklingsstudier.

Hun intervjuet lærere og elever på Chin Christian University og noen andre om hvilken utvikling chin-folket har sett i utdanningssystemet etter overgangen mot demokrati, og hvilke utfordringer de har.

– Det skjer mye positivt i Myanmar, men minoriteter undertrykkes fortsatt. Etter flere tiår med etnisk og religiøs undertrykkelse, menneskerettighetsbrudd og vold fra regimet, står fremdeles chin-folket på for å bevare kultur, religion og identitet og for å bygge sine lokalsamfunn. De har aldri gitt opp. Det er sterkt å se.

Christine Lunga har mange ganger stått på stand for Stefanusalliansen og har da pleid å spørre unge: Hvor mange prosent av verdens befolkning lever i land hvor de risikerer brudd på trosfriheten?

– Med få unntak svarer de rundt 25 prosent. Når de får høre at riktig svar er 79 prosent, blir de fleste sjokkert. Derfor er det viktig for unge å engasjere seg, sier Lunga.

Hemmelig gudstjeneste

500 konfirmanter fikk være med på vårt opplegg Secret Service under KFUK-KFUM sin Spekterfestival på Kalvøya i Bærum i august. Secret Service er en form for «hemmelig gudstjeneste», der deltakerne får kjenne litt på hvordan det er å samles som kristne i et land der de blir forfulgt. Jens Bjelland Grønvold fra KFUK-KFUM har en fortid som ungdomsarbeider i Stefanusalliansen og ledet samlingene, med hjelp fra to av våre medarbeidere.

Har ansvar for bønn

Øystein Rauan (57)
Gift med Estrellita C. Rauan.
Far til Kristoffer (21).

– Hva gjør du i Stefanusalliansen?

– Jeg jobber som kontorsekretær med mange praktiske oppgaver i driften av kontoret, som telefon, post, resepsjon, utsendelser, medlemsregister og innkjøp. Jeg har også ansvaret for forbønnstjenesten. Jeg skriver forbønnsbrevet i Magasinet Stefanus og sender forbønnsemner på e-post hver uke.

– Hvorfor arbeider du her?

– Etter å ha jobbet i organisasjonen siden 1996, står dette igjen som den viktigste motivasjonen: å bidra til at diskriminerte og forfulgte kristne blir sett. Ofte får vi høre fra dem som forfølges for sin tro, at det viktigste er at de er sett; at det er noen som vet om dem og ber for dem, at de ikke står alene.

– Din største opplevelse i jobben?

– Det er det personlige møtet med våre partnere. Mange opplever stor motstand mot sitt arbeid i sine hjemland. Enkelte har sittet i fengsel for sin tro og gjennomgått tortur. Likevel er det ikke dette som preger dem, i stedet utstråler de glede og entusiasme for Jesus og arbeidet de står i. Dette er en inspirasjon for andre.

Andrew Brunson i husarrest

TYRKIA

Den amerikanske pastoren Andrew Brunson ble 25. juli overført fra fengsel til husarrest i byen Izmir etter en kjennelse i retten samme dag. En uke før hadde Brunson møtt i retten for tredje gang siden april, med en tiltale om å ha bånd til to organisasjoner som regjeringen stempler som terrororganisasjoner – kurdernes PKK og Gulen-bevegelsen som hevdes for å stå bak kuppforsøket i 2016. Han er også tiltalt for militær spionasje.

Brunson risikerer 35 års fengsel. Den fjerde høringen er satt til 12. oktober.

– Brunson er uskyldig. Det finnes intet bevis for at han har gjort noe ulovlig. Det de kan bevise, er ikke ulovlig. Tiltalen er basert på hemmelige vitner som lyver og motsier hverandre. Dette er en politisk retts sak, sier Umut Sahin i Tyrkias protestantiske allianse (TEK), Stefanusalliansens partner i Tyrkia.

Brunson og kona har ledet Resurrection Church i Izmir i 23 år. Han ble arrestert i oktober 2016. President Erdogan svarte på det mislykkede kuppforsøket med massive utrenskninger i statsapparatet og arrestasjoner av utlendinger, journalister og menneskerettsaktivister.

Erdogan har sagt at Tyrkia kan utlevere Brunson dersom USA utleverer Fetullah Gulen som Erdogan hevder stod bak kuppforsøket. USA innførte sanksjoner mot to statsråder i Tyrkia tidlig i august fordi Brunson ikke var satt fri. Det er sterk politisk spenning mellom Tyrkia og USA.

stefanus.no 15. august.

Andrew Brunson
– i storpolitisk kamp.
(faksimile fra Vårt Land)

Forsvarer blasfemilov

PAKISTAN

Imran Khan som vant valget i Pakistan, forsvarer landets blasfemilov – med dødsstraff. I 2010 uttalte han at Asia Bibi var uskyldig. Hva han mener i dag, vet vi ikke.

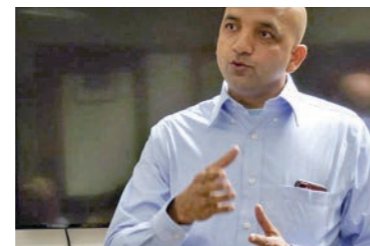
– Khan sa før valget at han vil beskytte religiøse minoriteter. Jeg håper han står ved det. Men vi som kjemper for menneskerettighetene, må fortsette presset slik at han og andre skal beskytte religiøse minoriteter, sier Sajid Christopher Paul. Han leder Human Friends Organization, Stefanusalliansens partner.

stefanus.no, 27. juli

En ung kristen mann i Gujranwala i Pakistan ble beskyldt for blasfemi mot profeten Muhammed. Han ble arrestert etter at det ekstreme islamistpartiet Tehreek-e-Labaik Pakistan omringet gaten der de kristne bor i byen. Mobben ville drepe 26-åringen. De kristne flyktet, men returnerte etter at politiet sikret området.

Familien til 16-åringen sier at en mobiltelefon han hadde kjøpt til sin kjæreste i sitt eget navn, etter bruddet var blitt misbrukt til å spre blasfemiske tekstmeldinger. Human Friends Organization, Stefanusalliansens partner, ga juridisk og humanitær assistanse.

stefanus.no, 15. august

Sajid Christopher Paul.

Krever Leah satt fri

NIGERIA

110 skolejenter ble i februar bortført av Boko Haram i Dapchi, Nigeria. Leah Sharibu er fortsatt er fanget. Hun nektet å konvertere. Mellom 4. og 12. september arrangerte Christian Solidarity Worldwide en aksjon foran Nigeria High Commission i London med krav om frigivelse. 6. september hadde det gått 200 dager siden kidnappingen.

stefanus.no, 13.8.

Leah Sharibu
– kidnappet

Tenk deg at du plutselig ser et lite barn gå alene langs en trafikkert vei. Mange av oss ville tenkt:

‘HVOR ER FORELDRENE?’

Mange nye kristne iranere har aldri hørt «Fader vår», men de ber. Mange har aldri holdt en bibel, men har likevel blitt kjent med Jesus. Det som skjer i Iran er et mirakel. Men uten lederskap og noen som kan vise vei, er den unge persiske kirken som barn forlatt «midt i trafikken». Den iranske undergrunnskirken trenger en foreldregenerasjon.

Ta fram giroen og se hvordan du kan støtte de forfulgte Iranere!

Les også om situasjonen for de iranske kristne – på sidene 4 til 9.

Bli fast giver! RYGGRADEN I ARBEIDET FOR DE FORFULGTE

Regelmessige gaver er ryggraden i arbeidet for de forfulgte. En forutsigbar gaveinngang gjør det både enklere og billigere å planlegge organisasjonens innsats, samtidig som våre partnere kan være trygge på at midlene kommer.

Bli fast giver ved å registrere deg på minside.stefanus.no
Eller ta kontakt, så hjelper vi deg! Tlf. 23 40 88 00 / E-post: post@stefanus.no

‘Magasinet Stefanus gjør meg glad, inspirert og opprørt.’

Ditte Marie Fostervold

Magasinet Stefanus gir de diskriminerte og forfulgte en stemme og viser hvor trosfriheten er mest under press.

**Syv ganger i året
– GRATIS!**

Bli abonnent eller tips en venn

Send SMS
«MAGASIN» til 2377

Eller bestill på
post@stefanus.no

